

Een pleidooi voor Broeder Andreas

Nederland loopt op kop als het gaat om het opsluiten van onschuldige mensen. In de afgelopen tien jaar hebben bijna 30.000 mensen onschuldig vastgezet. Bovendien neemt het aantal mensen dat onschuldig in de cel belandt ieder jaar toe. In 2011 hebben bijna tienduizend burgers een schadevergoeding van de overheid ontvangen, omdat zij ten onrechte in hechtenis hebben gezeten, aldus het CBS.

Ons strafrechtelijk systeem heeft als uitgangspunt dat het beter is om een schuldige bij gebrek aan bewijs vrij te laten dan een onschuldige te veroordelen. Maar de grote hoeveelheid voorbeelden van gerechtelijke dwalingen ten gevolge waarvan veroordeelden soms jaren ten onrechte in de gevangenis verbleven, zijn talrijk.

Als ik u "de Engel des doods" noem, dan weet u waarschijnlijk wel over wie ik het heb: Lucia de B., een Haagse verpleegkundige. Zij werd in 2004 veroordeeld tot levenslang en TBS voor 7 moorden en 3 pogingen tot moord.

Niemand had evenwel Lucia ooit een handeling zien verrichten die geleid kon hebben tot de dood van een patiënt. De kans dat Lucia bij toeval aanwezig was bij alle sterfgevallen, was zo klein dat zij wel schuldig moest zijn. De berekeningen bleken later niet te kloppen. Na een herzieningsprocedure in 2010 eiste het Openbaar Ministerie alsnog vrijspraak. Vanwege de vrijspraak ontving Lucia de B. voor 6,5 jaar detentie een ruimhartige schadevergoeding.

De zaak van de gewezen Engel des doods Lucia de B. vertoont overeenkomsten met de zaak van "Broeder Andreas", in de pers al "Broeder des doods" genoemd.

Het openbaar ministerie (OM) verdenkt Broeder Andreas van betrokkenheid bij de dood van 37 hulpbehoevende jongens verblijvend in Sint Jo-

seph in Heel in de periode 1952-1954. Hij verzorgde deze jongens en uit statistieken zou een hoog sterftecijfer kunnen worden afgeleid. Maar statistiek en schuld zijn lastige thema's, zo heeft de zaak van de Engel des doods ons geleerd.

Broeder Andreas zou volgens een getuige ernstig zieke jongens te veel morfine hebben toegediend, maar daarvoor zijn geen harde aanwijzingen gevonden. Er is één getuige die het van "horen zeggen" heeft. Waarom komt deze getuige daar dan nu mee, 60 jaar na dato? Of heeft hij later pas bedacht dat het zo wel geweest moet zijn? Is er misschien sprake van een eigen of andermans belang?

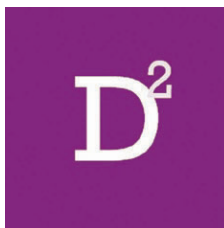
De kwestie bleef jarenlang in de doofpot. Kennelijk is er een sterke behoefte om anno 2012 een schuldige aan te wijzen. Het bisdom vindt het "onverklaarbaar" dat destijds door het bisdom geen aangifte is gedaan. Op eenvoudige wijze wordt het toegeschreven aan één man, Broeder Andreas. Het bisdom wast de handen verder in onschuld met dank aan het OM. *Case closed.*

Broeder Andreas leeft niet meer. Om zijn reactie kan niet meer worden gevraagd. Postuum gebrandmerkt. Ik matig mij geen oordeel aan over de schuld of onschuld van broeder Andreas. Ik kan evenwel niet uitsluiten dat, indien de broeder nog onder ons zou zijn en zelf zijn verhaal kon doen, de zaak nog wel eens heel anders zou kunnen liggen.

Een schuldigverklaring op basis van statistieken, zonder het horen van een verdachte, zonder getuigen en zonder het oordeel van een rechter, is wat mij betreft het schoolvoorbeeld van een (gerechtelijke) dwaling.

Broeder Andreas, mea culpa....

Mr. Frank Dronkers

Dronkers & Dronkers ADVOCATEN

Roerkade 8 ■ 6041 KZ Roermond ■ 0475-723333
Brusselsestraat 42 ■ 6211 PG Maastricht ■ 043-4100120
www.dronkersendronkers.nl ■ info@dd-advocaten.nl